

PENTRU TRADUCERI MAI BUNE DIN LIMBILE CLASICE

(Pe marginea traducerii *Metamorfozelor* lui Ovidiu) ¹

DE

I. POPESCU

Încă din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, traducerea din limba latină și elină au constituit o preocupare de seamă pentru scriitorii români. „Societatea Academică” a stimulat, prin premii și prin publicarea traducerilor bune, pe toți acei care s-au ostenit să facă accesibile cititorilor din țara noastră comorile antichității. Homer, Platon, Aristotel, Vergiliu, Horațiu, Ovidiu și alții și-au găsit talmăcitori pasionați în G. Coșbuc, G. Murnu, Cezar Papacostea, Șt. Bezdechi, C. Balmuș, T. Naum ș.a.

Unii dintre aceștia și-au legat numele de operele traduse, cărora le-au dedicat mulți ani de muncă asiduă. Ei au reușit să ne lase adevărate modele de traducere, în care cunoașterea perfectă a limbii originalului și a operei traduse s-a îmbinat cu talentul creator al talmăcitorului.

La baza muncii încordate a acestora au stat necontenit principiile stabilite cu atîta competență de marele cunoscător al antichității, de talentatul scriitor A. I. Odobescu. Pentru realizarea unei bune traduceri din autorii elini și latini, acesta recomanda, încă din anul 1874, tuturor acelor care își asumau o răspundere așa de mare: *a)* să cunoască perfect limba din care traduc și pe aceea în care traduc și *b)* să folosească o limbă aleasă și frumoasă ².

¹ Ovidiu, *Metamorfozele*. În românește de Maria Valeria Petrescu. Editura de stat pentru literatură și artă, 1957.

² A. I. Odobescu, *Condițiunile unei bune traduceri românești din autorii eleni și latini*, în *Opere*, vol. I. Ediție îngrijită, cu glosar, bibliografia scriitorului și studiu introductiv de Tudor Vianu. Editura de stat pentru literatură și artă, București, 1955, p. 299–312.

Dacă astăzi numărul traducătorilor din limbile clasice a sporit, calitatea traducerilor nu este totdeauna la înălțimea așteptărilor și a cerințelor unor cititori dornici de literatură bună și scrupuloși cu limba și stilul folosit în operele literare. Pentru a ilustra acest adevăr este suficientă examinarea sumară a uneia dintre traducerile făcute recent, cu ocazia sărbătoririi a două mii de ani de la nașterea marelui poet latin Publius Ovidius Naso. Dintre traducerile apărute cu acest prilej, *Metamorfozele* par a se fi bucurat de o deosebită simpatie din partea cititorilor de toate vîrstele.

Sîntem convinși că traducerea în versuri a unei opere ca aceasta n-a fost tocmai ușoară. Cu toate acestea, traducătoarea, învingînd multiple dificultăți, a reușit adesea să dea admirabile pagini de adevărată poezie. Legendele „Niobe și Latona”, „Ciurma din Egina” ș.a. se remarcă prin vioiciunea și cursivitatea versului.

Din păcate, însă, unele pasaje sînt lipsite de claritate și stîngaci versificate. „Traducătorului i se cere a fi limpede, corect, elegant, cumpănit și mai cu seamă inteligibil în limba sa; căutînd formele literare, el nu trebuie să scape din vedere nici puritatea și demnitatea stilului, dar nici folosul ce pot trage cititorii din claritatea cărții lui”¹.

Cu toată străduința depusă, traducătoarea n-a reușit totdeauna să dea versiunii romînești claritatea necesară lecturii unei opere atît de variată ca temă, dar monotonă adesea și uneori chiar greoaie. Cele cîteva fragmente pe care le reproducem aici sînt suficient de elocvente pentru a dovedi în ce măsură s-a realizat claritatea necesară.

„De-ndată închide pe Vifor

Și-orică suflare de vînt care norii cei groși fugărește,
În văgăuni la Eol, iar în schimb Băltărețul sloboade,
El o pornește în zbor pe-ale sale udate aripi” (p. 37):

Sau :

„Țara Phocidei desparte pe-Aoni de ogoarele Etii,
Fu un pămînt roditor cîtă vreme pămînt rămăsese ;
Dară pe timpul acel, ca o largă cîmpie de ape
Ce fără veste s-au strîns, se găsea făcînd parte din mare.

.....
Zeus, văzînd că pe glob se întind stătătoarele ape,
Că, din bărbați mii și mii, numai unul mai este în viață,
Că, din femei mii și mii, numai una mai este în viață” (p. 39).

Sau :

„Glia-n răstimp, ea ce viața hrănea, -mpresurată de mare,
Prinsă-ntre ape de-ocean și izvoarele strînse-n tot locul,

¹ A. I. Odobescu, *op. cit.*, p. 304—305.

Ce-n măruntaiele-adinei ale mamei de-acum se pitise,
 Secătuită, -nalță pîn'la gît, numai, fața-i sleită,
 Palma la frunte și-a pus și mai jos s-a lăsat decît are
 Ea obiceiul să stea, cu un tremur puternic ce totul
 A zguduit și cu glasul ei sfînt a grăit cam într-astfel . . .”
 (p. 70—71).

Claritatea nu este singura condiție pe care A. I. Odobescu a stabilit-o pentru asigurarea unei bune traduceri. Mai mult decît aceasta, el cerea traducătorului „să cunoască bine limba din care se apucă a traduce, așa de bine încît să nu-i scape nici una din acele delicate nuanțe ale înțelesului cuvintelor, nici una din acele construcții sintactice care fac să varieze la infinit tendința principală a conceptului unei fraze”¹. Traducătorii trebuie „să se pătrundă bine de înțelesul autorului ce le stă în față, fără ca să nesocotească nici una din nuanțele, uneori foarte delicate, ale cuvintelor și ale frazelor”². Din acest punct de vedere traducerea în discuție lasă adesea de dorit. Privită în ansamblu, ea păcătuiește printr-o prea mare libertate pe care traducătoarea și-a permis-o față de textul original. Adesea a redat numai ideea, fără să traducă în întregime textul. Alteori s-a mulțumit să-l parafrazeze. Și în această privință, împărtășim punctul de vedere al lui A. I. Odobescu care cerea ca : . . . „scriitorii romîni să nu piardă nici o ocazie priincioasă de a rămîne fideli construcțiunilor frazeologiei antice de cîte ori ei vor simți însă că, făcînd astfel, înțelesul frazei nu se pierde pre romînește. Cînd se prezintă dar asemenea cazuri, să se ferească mai ales și cu tot dinandisul a traduce prin perifraze împrumutate din alte limbi străine”³.

Mai grav decît aceasta este însă faptul că, uneori, textul original nici n-a fost suficient înțeles. Din cauza aceasta, intenția autorului a fost denaturată.

Pentru ilustrarea celor afirmate vom examina numai cîteva fragmente. Ne vom mulțumi cu discutarea acelor pașaje care izbesc, de la prima lectură, chiar pe cititorul preocupat numai de faptele narate, fără a avea în față textul latin pentru confruntare.

De pildă, în ultima parte a legendei lui Narcisus se întilnesc următoarele versuri :

Planxerunt dryades ; plangentibus adsonat Echo.
 Iamque rogam quassasque faces feretrumque parabant¹.

¹ A. I. Odobescu, *op. cit.*, p. 301.

² Idem, *ibidem*, p. 300.

³ *Ibidem*, p. 303.

⁴ Ovidiu, *Melamorfozele*, cartea a III-a, v. 507—508. L-au plins dryadele ; Echo răspunde celor ce-l plîngeau. Acum ele pregăteau rugul și faclele agitate în aer și nășălia.

Spre surprinderea noastră și, probabil, a tuturor cititorilor *Meta-morfozelor*, aceste versuri atât de clare au fost traduse :

„..... Dryadele-l plinseră-asemeni ;
Echo răspunse-n răsunset la vaietul lor. *De-acum rugul,
Faelele-n aer clătite năsălie fac pentru dînsul*” (p. 90).

În primul rînd, cuvintele „De-acum rugul” apar rupte de restul textului și fără sens. În textul latin însă *rogum* este, ca și *faces* și *feretrum*, complementul direct al verbului *parabant*. Deci dryadele pregăteau rugul și facelele și năsălia. Însuși faptul că cele trei complemente directe ale lui *parabant* : *rogum*, *faces* și *feretrum* sînt legate prin conjuncția enclitică *-que*, repetată, trebuia să determine pe traducătoarele să nu le schimbe funcțiunea sintactică. Dimpotrivă, ea a lăsat numai pe *feretrum* cu funcțiunea de complement direct ; pe *faces* l-a făcut subiect, iar pe *rogum* l-a izolat complet de rest, încît nici nu-ți dai seama de ce l-a mai tradus — probabil numai pentru a completa versul.

Îndepărtîndu-se atât de mult de textul original, ea a ajuns la ideea ciudată că „facelele-n aer clătite năsălie fac pentru dînsul”. Oricît de puțin verosimilă este întreaga legendă a lui Narcisus, cred că nimeni nu și-a imaginat vreodată că niște facle agitate în aer puteau să formeze o năsălie pe care să fie purtat un corp omenesc ca acela al lui Narcisus înainte de metamorfozare.

Tot atât de aproximativă și neclară este și traducerea versurilor :

Ipsę nitor galeae, claro radians ab auro,
Insıdias prodet, manifestabitque latentem ¹,

prin :

„..... Acest coif strălucit, care-azvîrle
Raze din focu-i de aur, chiar el va trăda pe Ulise
Cursele lui luminîndu-l în negura-n care se-ascunde” (p. 203).

Textul latin nu ridică obstacole de neînlăturat. În schimb, versiunea romînească comportă mai multe discuții : unele de formă și altele de fond. Mai întii, o mică precizare. În textul original nu este vorba de un coif strălucit, ci de strălucirea coifului lui Ajax. S-ar putea numi astfel un coif devenit vestit datorită unei împrejurări oarecare. Desigur că și coiful lui Ajax putea fi considerat vestit, fiindcă fusese purtat de un erou atât de celebru, însă Ovidiu nu s-a referit la aceasta, ci la strălucirea datorită

¹ Cartea a XIII-a, v. 105 — 106. Însăși strălucirea coifului, care împrăstie raze din cauza aurului strălucitor, va trăda cursele lui și va da pe față pe cel care se ascunde.

aurului curat din care era făcut. De aceea, se putea traduce cel mult *coif strălucitor*, dar nu *strălucit*.

Mai departe, propoziția : „care-azvirle raze din *focu-i de aur*” nu traduce textul latin. În textul original nu este vorba despre un foc a cărui lumină este comparată cu aurul — „focu-i de aur”, ci de strălucirea coifului, care era de aur strălucitor. Se pare că traducătoarea s-a lăsat antrenată prea mult de versiunea franceză a lui Georges Lafaye : „L'éclat seul de ce casque étincelant *des feux de l'or* trahira ses pièges et le fera découvrir *dans les ténèbres* où il se cache”¹.

În ceea ce privește ultimul vers, nu numai că acesta n-a fost înțeles, dar ideea exprimată în traducerea românească este fără sens :

„*Cursele lui luminându-l în negura-n care se-ascunde*”. De când cursele pot lumina pe cineva ? Ele pot, cel mult, să arunce o umbră asupra cuiva, dar nu să-l lumineze, nici la propriu, nici la figurat.

Și din acest vers se vede influența traducerii franceze ; „negura” traduce pe „*les ténèbres*”, fiindcă în textul latin lipsește cuvântul corespunzător.

A. I. Odobescu, referindu-se la dicționarele, scoliile, adnotațiile și traducerile care pot fi consultate, preciza : „Asemenea ajutorințe sînt chiar și de recomandat acelor care înțeleg bine pe autor și fără sprijinul lor, căci din confruntarea unui material variat se naște o critică ce va avea mai adesea rezultate folositoare pentru noua traducțiune”². Consultarea acestora trebuie să fie însă ceva secundar. Traducătorul trebuie să se bazeze în primul rînd pe cunoașterea perfectă a limbii din care traduce. „O traducere bazată numai pe neîncetate cătări în dicționar, pe continuie răsfoiri prin gramatici, pe ajutoare mereu împrumutate de la traduceri în alte limbi moderne, acea traducțiune nu poate niciodată să fie nici o reproducere exactă a autorului tradus, nici o operă literară în limba traducătorului”³.

Traducătoarea *Metamorfozelor* lui Ovidiu n-a pătruns însă totdeauna sensul originalului. Deși exemplele date mai sus sînt elocvente, mă voi referi încă la câteva. Ca și în exemplul de mai sus, în cel care urmează parafrazarea textului latin se combină cu o greșită interpretare a acestuia.

Versurile :

Nam sata Tiresia venturi praescia Manto
Per medias fuerat, divino concita motu,
Vaticinata vias ⁴

¹ Ovide, *Les Métamorphoses*, texte établi et traduit par Georges Lafaye, tome III, Paris, 1930, p. 58.

² A. I. Odobescu, *op. cit.*, p. 302.

³ Idem, *ibidem*, p. 301—302.

⁴ Cartea a VI-a, v. 157—159. Căci fiica lui Tiresias, Manto, cunoscătoare a viitorului, mînată de inspirația divină, proorocise în mijlocul ulițelor.

au fost traduse astfel :

„Proorocise pe căi, *mînată de gînduri din slavă*,
Manto, a lui Tiresias copilă ...” (p. 115).

Deși determinarea *praescia venturi* este bine justificată în textul latin, deoarece ea precizează că Manto nu era o tînără oarecare, ci fiica lui Tiresias și era înzestrată cu darul de a cunoaște viitorul, traducătoarea a omis-o în întregime. Ceva mai mult, *divino concita motu* s-a tradus „mînată de gînduri din slavă”. În textul latin ideea este clară : Manto proorocise sub impulsul inspirației divine. Din traducerea romînească însă nu se înțelege nimic. Ce gînduri o mînau pe Manto ? Aceste gînduri erau „din slavă” sau Manto fusese mînată „din slavă” ? Cititorul rămîne cu desăvirșire nedumerit.

Interpretarea greșită a unui singur cuvînt poate să dea textului o altă nuanță decît cea urmărită de autor. De pildă, întilnind în versurile :

..... Discedite templo,
Et velate caput, cinctasque resolute vestes,
Ossaque post tergum magnae iactate parentis ¹

cuvintele *magnae parentis* (g.s. de la magna parens), traducătoarea, fără să țină seama de nuanța ambiguă pe care înadins le-a dat-o poetul, le-a tradus prin romînescul „bunică” :

„..... Depărtați-vă-acum de templu ;
Capul să vi-l înveliți ; deslegați cingătorile voastre
Și pe la spate-aruncați înapoi a *bunicii*-osemînte” (p. 43).

Este clar că Ovidin, influențat de caracterul echivoc al oracolelor, intenționat n-a folosit cuvîntul *ava*, care s-ar fi referit, fără nici un dubiu, numai la bunica celor doi supraviețuitori ai potopului. Poetul însă a întrebuițat cuvintele *magna parens*, ca să oglindească situația precară în care se găseau Deucalion și Pyrrha, după primirea ordinului de la zeiță. În primul moment, aceștia au fost tentați să creadă că este vorba de bunica lor, dar imediat și-au dat seama că *magna parens Terra est*, adică pămîntul, *marele părinte* al tuturor oamenilor, deci și al celor doi eroi ai legendei. Cred că traducerea cea mai potrivită a cuvintelor *magna parens* ar fi *marele părinte* sau *marele tată*. În felul acesta s-ar păstra caracterul ambiguu al spuselor zeiței. Am propus traducerea prin masculin, deși textul are forma feminină din cauza lui *terra*, deoarece, în limba romînă, substantivul *pămînt* este neutru, avînd la singular aceeași formă cu masculinul.

¹ Cartea I, v. 382—385.

Se pare că și aici traducătoarea s-a lăsat influențată de versiunea franceză, deoarece traducerea în limba franceză dau de obicei *grande mère*.

Tot atât de puțin fericită este și traducerea cuvintelor *arbuteos fetus* din versurile :

Contentique eibis nullo cogente creatis,
Arbuteos fetus montanaque fraga legebant ...¹

prin „al cătinelor rod” :

„El al cătinelor rod culegea și căpșuni de pe munte” (p. 29).

Sub denumirea de *cătina* sînt cunoscute în limba romină mai mulți arbuști. Unii dintre ei nu fac decît flori : cătina-mică (*Myricaria germanica*) și cătina-roșie (*Tamarix gallica*), alții fac însă și niște fructe mici neocomestibile sau chiar otrăvitoare (*Lycium vulgare* și *Hippophaë rhamnoides*).

Este greu de conceput că Ovidiu va fi socotit fericit pe oamenii vîrstei de aur, care se hrăneau cu fructe de acest soi.

Arbuteos fetus însemnează fructe de arbutier². Faptul că arbutierul nu este cunoscut în țara noastră să fi fost singura cauză a traducerii lui *arbuteos fetus* prin *rod al cătinei*?

În lipsa altui cuvînt potrivit, cred că era de preferat să se fi tradus prin *fructe de arbuști* sau *de copăcei*.

Și traducerea altor cuvinte este discutabilă. Astfel, cînd Phaeton, respingînd sfatul tatălui său Phoebus, dorește neapărat să facă o cursă cu caii năzdrăvani ai acestuia, părintele său îl sfătuiește :

„Dacă poți asculta de aceste
Sfaturi a' tatălui tău, cel puțin, cruță *boldul*, copile” (p. 65).

Textul latin are *stimulis* : Parce, puer, *stimulis* ...³ Este adevărat că *stimulus* însemnează băț lung pentru mînat boii, dar și bici. Nu știu cine și-ar putea imagina că Ovidiu și l-a închipuit pe Phoebus mînînd niște cai ca ai săi cu un *bold*. Era mult mai nimerit să fi folosit cuvîntul bici, mai ales că nu oferă nici dificultăți de versificație.

Alte cuvinte creează situații și mai grele. De exemplu, la p. 107 citim :

„..... o babă se-arată,
Care pe zină văzînd, de băut îi dădu din *pîsatul*
Dulce de ea cu-orz prăjit presărat. Cum își stîmpără setea,
Iată-un copil ...”

¹ Cartea I, v. 103—104.

² Arbutierul este un arbust cu fructe roșii, asemănătoare cu frăguțele, cu gust dulce-acrișor. El crește pe țărmul Mediteranei.

³ Cartea a II-a, v. 127.

Oricine știe că *păsat* (variantă *pîsat*) se numește porumbul sau meiul măcinat mare, dar și un fel de mămăligă făcută din el. Cum își putea oare potoli zeița setea, bînd *păsat*, oricît de puțin îngroșată ar fi fost această mîncare?

În original găsim :

Prodit anus, divamque videt, limphamque roganti
Dulce dedit, tosta quod texerat ante polenta¹.

Adnotînd textul *Metamorfozelor* din ediția Hachette, M. L. Armand-Gaud precizează că *dulce* trebuie tradus „o băutură dulce”. După aceea, reproduce părerea lui M. Dubner, după care Ovidiu s-ar fi referit la gr. *κιννάμωμ*, lat. *cinnus*, „o băutură] făcută din vin, miere, făină și zeama unor ierburi”².

Este deei exclusă traducerea lui *dulce* prin *pîsat dulce*.

Afară de aceasta, cuvintele *lymphamque roganti* n-au fost traduse în nici un fel. De asemenea, trebuie precizat că *polenta* nu însemnează orz, ci făină de orz uscată la foc. Deei pe deasupra acestei băuturi era presărată făină de orz prăjită, nu boabe de orz, cum rezultă din traducere.

În sfîrșit, o mică observație asupra ultimei părți a versurilor :

Gaudenti mensas posuere ministri
Extractas dapibus, nec tostae frugis egentes³

care au fost traduse astfel :

„Plin de plăcere la masa ce-ai lui slujitori încărcaseră
De bunătați pe care nici *grîul prăjit nu lipsește*” (p. 172).

Luînd textul ad litteram, traducătoarea a redat pe *tostae frugis* prin „grîu prăjit”, cînd, de fapt, aici este vorba de pîine. Folosirea lui *tostae frugis* se explică prin obiceiul pe care îl aveau cei vechi de a prăji grîul înainte de a-l măcina, spre a se sfărîma mai ușor⁴.

S-ar putea ca uneori lipsa de claritate a traducerii să se datoreze și altor factori. De pildă, versurile :

„Apoi, purtîndu-și din nou, pe cărarea ce suie-n costișă,
Pașii lui tărăgănați, *călăuza-i îmbie la vorbă*,
Pe preoteasa din Cume, -nșelînd în âst chip oboseala” (p. 222)

¹ Cartea a V-a, v. 449—450.

² Ovide, *Morceaux choisis des Métamorphoses*, Paris, Librairie Hachette et Cie, 1896, p. 77, nota 13. A se vedea și *Metamorphosen* des P. Ovidius Naso, erster Band, Buch I-VII, erklärt von Moriz Haupt, Berlin, 1903, p. 226, nota la v. 450 și Ovide, *Les Métamorphoses*, texte établi et traduit par Georges Lafaye, t. I, Paris, 1928, p. 140, în notă.

³ Cartea a XI-a, v. 119—120.

⁴ A se vedea : Ovide, *Morceaux choisis*, ed. cit., p. 155 și *Die Metamorphosen des P. Ovidius Naso*, ed. cit., p. 145, nota la v. 120.

sînt obscure și lipsite de înțeles. Obscuritatea se datorește propoziției *călăuza-i îmbie la vorbă*, care pare a se referi la „pașii”. În realitate, Eneas își îmbia la vorbă călăuza, pe preoteasa din Cume¹. Totul s-ar clarifica numai prin înlocuirea lui *-i* prin *-și* : călăuza-și îmbie la vorbă. Chiar dacă aceasta este numai o greșeală de tipar, este regretabilă, fiindcă poate da naștere la confuzii și nedumeriri.

Oricît de erudit ar fi traducătorul, oricît de bine ar cunoaște limba din care traduce și oricît de pătruns ar fi de toate detaliile textului, dacă nu folosește o limbă corectă, un stil îngrijit și un vocabular ales și accesibil cititorilor, nu-și poate atinge scopul.

„Cărțile se scriu spre a fi citite, și numai acele citiri pot fi profitabile cititorului pe care el le înțelege și care, conținînd idei sănătoase, prezentate într-un mod logic, sînt scrise într-o limbă de toți pricepută, de toți gustată, într-o limbă care nici dezgustă mintea prin formele și expresiunile ei poete și înjosite, nici o ostenește prin a ei frazeologie nomoloasă și încilcită, nici o spăimîntă prin netrebuincioase și nejustificate inovațiuni”².

Privită și din acest punct de vedere, noua traducere a *Metamorfozelor* lui Ovidiu prilejuiește numeroase observații.

Deși traducătoarea s-a străduit și, în general, a reușit să folosească o limbă corectă și îngrijită, a lăsat însă să se strecoare și unele incorectitudini regretabile.

În multe versuri apar construcții care contravin regulilor elementare ale gramaticii limbii romîne. De exemplu, întrebunțarea acuzativului precedat de prepoziție în locul dativului, sau chiar al genitivului :

„Cē pedepsiri se cuvin oare fratelui tău și *la valuri*?” (p. 71).

„Cu-ngrozitorul său foc a pus capăt el astfel *la focuri*” (p. 72).

„Apele toate sorbind le-aduce ca hrană *la nourii*” (p. 37).

„Freamătă pinza *la năvi* ; cîrmaciul dă-ndată poruncă să le sloboadă *la vînturi* . . .” (p. 218).

„Cel care singur *la fier, la foc* și lui Jupiter însuși

De-atîtea ori ținu piept, mîniei lui nu poate ține” (p. 217).

Uneori corectitudinea limbii și claritatea textului au fost sacrificate în scopul cuprinderii în vers a ideii :

„*Oricîte ori* eu sărut a apelor lucie-ogîndă

De-atîtea ori se silește și el să-mi întind-a sa gură” (p. 88).

„Omul trăia mulțumit cu ce glia-i dădea-*n bunăvoie* (p. 29)³.

„..... Femei din Ismenos,

Mergeți în gloată, *făceți* rugăciune, dați tămîie Latonei” (p. 115).

¹ A se confrunța cu originalul — cartea a XIV-a, v. 120 și urm.

² A. I. Odobescu, *op. cit.*, p. 304.

³ Se putea traduce mai bine cu „*de la sine*”.

Un vers clar și categoric ca acesta :

Ite, satis, properate, sacri est, laurumque capillis
Ponite

s-a tradus confuz :

„..... .. Nu sfîrșiți aste jertfe
Și depărtați-vă; scoateți din păr podoaba de laur” (p. 117).

O traducere în versuri pune adesea pe traducător în situația de a face uz de provincialisme, de arhaisme sau de cuvinte noi, create chiar de el, pentru a putea reda ideile, imaginile și bogatele resurse stilistice ale autorului respectiv. Traducătorul este dator însă să nu facă abuz mai ales de acele cuvinte care au o arie de circulație restrînsă.

Noua traducere a *Metamorfozelor* suferă uneori și din cauza vocabularului utilizat. În versurile :

„..... Cum nu poate vederea-ți pătrunde
Pînă la inima mea și-*ngrijarea-i* de tată să prindă ...” (p. 64).
„Și-n timp ce lacome flăcări cuprind *clădăria* înaltă ...” (p. 152).
„Seătură-atuncea salteaua *din* noile alge de fluviu

Care stă-ntinsă pe-un pat cu picioare și margini *din salcă*” (p. 140).
apar cuvintele : *îngrijarea*, *clădăria*, *salcă* a căror circulație este limitată numai la unele regiuni, pentru restul cititorilor fiind cu desăvîrșire necunoscute. Evitarea lor, ca și a altor forme regionale, n-ar fi făcut decît să ridice valoarea traducerii.

Dacă astfel de cuvinte se întîlnesc mai rar în noua traducere, altele revin atît de des, încît devin chiar supărătoare. Din această categorie cităm numai două : *zeirea* și *glia*.

„..... De ce-n cinstea Latonei altare,
Cînd pîn-acum nici un bob de tîmîie *zeirea* mea n-are ?” (p. 116).
„Văd că *zeirea* mi-o pun la-ndoială” ... (p. 117).
„Cei iubiți de *zeire* ...” (p. 143).
„O, *zeiri* a lumilor subpămîntene... !” (p. 153).

Cuvîntul *glia*, prin care au fost traduse deopotrivă *tellus*, *humus*, *terra* și *solum*, a devenit o adevărată obsesie pentru traducătoare, fiind folosit uneori chiar de mai multe ori pe aceeași pagină.

Este bine cunoscut că cuvîntul *glie* poate însemna : ogor, țarină, brazdă de pămînt. Traducătoarea a mers pînă acolo încît l-a folosit chiar atuneci cînd era vorba de globul pămîntesc.

Surprinzătoare și nejustificată mi se pare folosirea formei *s-azvîrlu*, în loc de *s-azvîrl*.

„Mărturisesc, el le-a luat; căci nu-mi este-n fire
s-avîrlu
Pe vrednicia cuiva cuvinte de-ocară” (p. 210).

Este inutil să intrăm în alte amănunte privitoare la articol, folosirea prepozițiilor, ortografie etc.

Din puținele observații făcute aici asupra acestei traduceri, se desprinde următoarea concluzie atât pentru traducători, cât și pentru edituri. În stadiul în care se găsește literatura noastră, se impune o deosebită scrupulozitate în munca dificilă de transpunere în limba română a marilor creații ale literaturii universale. Epoca îndepărtată a lui I. Heliade Rădulescu, cînd nevoia îmbogățirii literaturii noastre cu cât mai multe traduceri, chiar cu sacrificiul renunțării la exactitate și la corectitudinea limbii, n-a mai rămas decît o amintire pentru cercetători și specialiști. Astăzi traducătorul trebuie să chibzuiască bine dacă se poate încumeta la o muncă atât de pretențioasă. Fie că traduce din limbile moderne, fie că se avîntă în domeniul dificil al limbilor clasice, traducătorul are datoria să muncească îndelung și cu răbdare, fiind conștient că pe paginile traduse de el se vor așinti mii de ochi scrutători. Dar cea mai de seamă obligație și-o asumă traducătorul față de memoria scriitorului pe care-l traduce, a cărui operă trebuie să o transpună exact și în cea mai desăvîrșită limbă literară. Este bine cunoscut cită grijă acordau scriitorii greci și romani formei. A face abstracție de aceasta înseamnă o adevărată impietate față de autorul din care se traduce ¹.

¹ Deși ne-am propus să ne ocupăm numai de traducere, nu putem încheia, fără să ne exprimăm regretul că acest volum, intitulat *Metamorfozele*, nu cuprinde decît fragmente din această operă. Pentru a nu induce în eroare pe cititori, era necesar să se facă această mențiune. De asemenea este regretabil că, pentru ilustrarea volumului, nu s-au folosit reproduceri de pe basorelieful și picturi transmise de antichitate, ci s-au folosit niște schițe, unele dintre ele chiar respingătoare, de ex. cea de la p. 77.